

פרוטוקול מס' 203

מישיבת ועדת הכלכלה
יום ד', י"ד בחמוז חשל"ו - 7.7.76, שעה 8.30

נכחו:

חברי הוועדה:
י. הרביץ - היו"ר
פ. גרופר
מ. דרובלס
ע. הדר
י. כהן
א. לבנבראון
א. לבני
י. מודעי

מוזמנים:
ש. דר-זיו - היועץ המשפטי למשרד החקלאות
מ. ברגר - משרד החקלאות, יועץ לעניני מועצות
א. בן-מאיר - משרד החקלאות
נ. לוצטו - מנכ"ל מועצת הפרחים
ע. אייל - מזכיר איגוד מגדלי הפרחים
נ. הניג - גזבר מועצת הפרחים
י. בי-לב - מנהל אגף הפרחים, אגרוסקו
מ. דינאי - עו"ד מועצת הפרחים
ט. שפניץ - משרד המשפטים

כלכלן הוועדה: ד. לב

רשמה: צ. ספרן

סדר היום: א) מסקנות הוועדה בענין החכרת אדמות חקלאיות בעמק יזרעאל על ידי מינהל מקרקעי ישראל.

ב) חוק המועצה לצמחי נוי (ייצור ושיווק), חשל"ה-1974.

203

(מגן ק"מ 20.7.76)

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. הורביץ:

א. מסקנות הוועדה בענין החכרת אדמות חקלאיות בעמק יזרעאל על ידי מינהל מקרקעי ישראל

מדוע אנחנו צריכים להיכנס לענין של

מסגרת הבורחית בסעיף 4?

בהזדמנות זו, למה לא?

פ. גרופר:

היו"ר י. הורביץ:
האם אנחנו חנועה מושבים? איחוד הקבוצות והקיבוצים? אנחנו צריכים להגיד שמכיוון שיש מעט קרקע והרבה קבלנים, לא צריך לעשות ענול ולחח לאחר הרבה ולשני מעט.

י. כהן:
אני נגד זה שיחנו קרקע לאנשים שאינם גרים בישוב.

היו"ר י. הורביץ:
אם אתה אומר שאינך רוצה לחח יותר מיחידת קרקע זה מספיק.

י. כהן:
צריך שיהיה ברור גם למי לחח. אינני רוצה לחח קרקע לאדם שגר בנצרת.

היו"ר י. הורביץ:
מושבה לא ינחשבה למסגרת חברתית.

ע. הדר:
אנחנו יכולים למחוק את המלים "ומסגרת החברתית".

פ. גרופר:
נכון שההצעה היתה בדבר החכרת אדמות בעמק יזרעאל, אבל אנחנו מחייטים כבר לכל המדינה לא רק לעמק יזרעאל. צריך להוסיף סעיף שאומר, כי בעקבות הצעתו לסדר היום של חבר-הכנסת גאל כהן אנחנו מחילים את המסקנות ואת הקריטריונים על כל המדינה.

בסעיף 3 כתוב: "כן רושמת לפני הוועדה את הודעת אנשי המינהל על כוונתו לקבל בחזרה את הזכויות...". פה הודיעו לנו שהדבר בוצע בחלקו הגדול, אלא שלא יכלו להוציא בבת-אחת והוציאו טפין טפין. אנחנו צריכים לדבר על ביצוע ולא על כוונה.

היו"ר י. הורביץ:
משחמץ ממה שאחה מציע שהכנסת נוהנת גיבוי מלא לפירוק החוות, ואני לא יודע אם אני בעד זה. יותר מזה: לולא היתה בעיה של פידור האוכלוסיה ולולא היתה בעיה אחרת, הייתי אומר שהשיטה האמריקנית של חוות גדולות הרבה יותר כלכלית.

פ. גרופר:
אולי נדחה את אישור המסקנות לשבוע הבא.

מ. דרובלס:
אני מציע לא לאשר עשיו את המסקנות מהסיבות כדלהלן: אני לא דואג דווקא לחוות, למרות שגם זו בעיה. בסעיף 3 כתוב: "... שאינם מעבדים את הקרקע בעצמם ומנצלים אותה על ידי החכרות משנה! מה זאת אומרת מנצלים אותה? יש הרבה ישובים שקיבלו קרקע שממנה הם צריכים להחייים, אבל אין להם הכלים והציוד היקר לעבודה חקינה, אם אנחנו משאירים את הסעיף כמו שהוא, יכול מינהל מקרקעי ישראל להחנות את החכרות הקרקעות רק למי שמעבד בעצמו.

אח סעיף 6 צריך למחוק, כי הוא לא נוגע למינהל מקרקעי ישראל - המינהל אינו מגביל קרקע - אלא למינהל החכנון.

הוחלט: לדחות את המשך הדיון במסקנות ואישורן לישיבה אחרת.

ב. חוק המועצה לצמחי נוי (ייצור ושיווק), תשל"ה-1974

ש. דר-זיו:
הכלל הוא שהמועצה תהיה היצואן היחיד של צמחי נוי. על אף האמור בכלל זה יהיה רשאי הוועד הפועל של המועצה לקבוע גם גורמים אחרים כיצואנים יחידים לפי שיקולים שייקבעו לאחר מכן.

היו"ר י. הורביץ: מה הסטטוס של אגרוסקו?

ש. דר-זיו: המועצה תהיה יצואן יחיד ואגרוסקו תהיה הזרוע שלה.

היו"ר י. הורביץ: אבל מה יהיה המעמד שלה?

ש. דר-זיו: לאגרוסקו אין עכשיו מעמד בחוק. אחר כך, חוץ כדי קביעת מדיניות, יוחלט אם היא תהיה זרוע של המועצה או יצואן יחיד. היא חוכל להיות יצואן יחיד אם המועצה תקבע אותה כיצואן יחיד, כי המועצה חוכל לקבוע, בתנאים מסויימים, מי יהיה יצואן נוסף על היצואן היחיד, שזו המועצה.

סעיף 3 מדבר על נושא "פאסט-טרד" וקובע בצורה קטיגורית, כי מי שהיה לו "פאסט-טרד" עד יום פירסום החוק ברשומות, יהיה גם להבא יצואן לגבי הפרחים שיצא עד אז.

בסעיף 4 נקבע שכל יצואן יצטרך לייצא על פי התנאים וההנחיות שקבעה המועצה.

היו"ר י. הורביץ: בסעיף 3(1) אנחנו אומרים: "... יורשה על ידי הוועד הפועל של המועצה להיות יצואן של אותו צמח נוי". איפה זה יובטח מחר שהוא חייב?

ש. דר-זיו: בסעיף 3 כתוב שהוא חייב, כי נאמר: "בעל זכות מוקנית ביצוא צמח פלוני יורשה..."

היו"ר י. הורביץ: "יורשה" זה חייב?

ש. דר-זיו: חייב.

היו"ר י. הורביץ: ואם המועצה לא רוצה להרשות?

ש. דר-זיו: היא לא יכולה.

למה נאמר "יורשה"? - כי ישנו סעיף 4, לפיו אם לא ימלא אחר התנאים שקבעה המועצה, הוא לא יורשה.

י. כהן: זאת אומרת שאם הוא עומד בתנאים, המועצה חייבת להרשות.

מ. דרובלס: מה זה "בכמות סבירה ובאורח קבוע"? לדעתי צריכים הדברים האלה להיקבע על ידי המועצה עצמה או הוועד הפועל. יש לנו חקדים שהוועדה אישרה לפני זמן קצר שהכללים לגבי קביעת כמות סבירה במועצה היוקרת ייקבעו על ידי שר החקלאות באישור הוועדה.

היו"ר י. הורביץ: לא בזה מדובר. מדובר במי שיצא עד היום ויש לו מעמד של יצואן.

ש. דר-זיו: מה יצא - פרח אחד?

היו"ר י. הורביץ: כן. סוכם שכל מי שיצא, הופך להיות יצואן. עמדתם על ענין הסוגים והסכמנו.

זה לא הגיוני לומר על אדם שיצא יצוא נסיוני ואחר כך לא החמיד בו שהוא יצואן.

ש. דר-זיו:

נקבחתם במספר של 15 יצואנים. האם מספר זה נכון לגבי "כמות סבירה ואורח קבע"?

ע. הדר:

אני מניח שלגבי חלקם - כן, לגבי חלק - לא. יש ביניהם כאלה שנהגו גם לייצא חלק מן אבל לא בכמות סבירה.

א. בן-מאיר:

האם המספר 15 שבו נקבחתם נכון לגבי הקריטריונים המוצעים כעת?

ע. הדר:

כן.

א. בן-מאיר:

אם נלך לפי הנוסחה של כל פרח שיצאו בחמש השנים האחרונות, נגיע לשבעים ושבעה יצואנים. אני חושב שאם 15 כלולים בקריטריונים של כמות סבירה ואורח קבע זה מספיק.

ע. הדר:

אני רוצה דבר אחד, שלא יגידו למי שהיה יצואן ללכת הביחה. אינני רוצה להכניס להגיד שמי שלא ייצא שלוש שנים רצופות עד תחילת החוק, בטלה זכותו.

היו"ר י. הורביץ:

מחקבל על הדעת.

ע. הדר:

אבל אינני יכול לקום ולהגיד שאם ייצא, אבל לא בחמישים אלף דולר, כאילו לא ייצא.

היו"ר י. הורביץ:

ההצעה שהגשחתם חורגת ממה שדיברנו עליו. בכל הוויכוחים שהיו בחודשים האחרונים רצינו להבטיח שלא יהיה רק יצואן אחד. העקרון שאנחנו עומדים עליו הוא, להשחיל להגיע לתנאים טובים, ואת זה אפשר לעשות רק על ידי מצב של חחרות, אבל מבוקרת. אם מציעים שוק מי שיצא בשלוש השנים האחרונות יהיה יצואן, אז אין תחרות ואין יצואנים.

פ. גרופר:

ואם "כמות סבירה" תתייחס ליצואן הקטן ביותר של היום, זה עונה על הבעיה?

א. בן-מאיר:

נכתוב: "שיצא דרך קבע במשך שלוש השנים האחרונות".

ע. הדר:

בלי "דרך קבע".

מ. דרובלס:

בסעיף 2(1) כתוב: "על אף האמור בפסקה 1. ושאי הוועד הפועל של המועצה, לפי שיקול דעתו...". אם זה שיקול דעת, ייתכן ששיקול הדעת יהיה שבכלל לא צריך שיקול דעת. אפשר להדים ידים במועצה ולהחליט שלא יהיה שיקול דעת.

פ. גרופר:

אישור הכללים למחן ושיון על ידי ועדת הכלכלה, כפי שנאמר בסעיף 2(2), דרוש בהחלט.

בסעיף 3 יש נקודה ששוחחנו עליה רבות: נניח שיש יצואן שמייצא בזכות מוקנית ויש לו לקוחות. אומר לו הלקוח, שהוא מוכן לקחת 90% מן הפרחים שהוא מייצא, אבל בכדי לגמור את כל העסקה הוא צריך פרחים גם מסוג שאותו יצואן אינו מייצא. צריך למצוא דרך שאותו יצואן לא יצטרך לשלוח את הלקוח לאגרוסקו או ליצואן אחר, ועל ידי כך להפסיד את העסקה, אלא שבמקרה זה יובטח בחקנות שאותו יצואן יקבל מאגרוסקו את הפרחים שהוא צריך להשלמה העסקה, וכך ישמור על הלקוח שלו. בדקתי את הנושא ונראה לי שאם לא ננהג כך יכולים כל היצואנים הקטנים להפסיד את הלקוחות. אינני אומר שצריך לתח ליצואן

פ. גרופר:

לייצא לבד את הפרח, אלא דרך אגרוסקו, אבל הוא יספק ללקוח שלו ולא אגרוסקו.

בסעיף 3(2) יש למחוק את המלים "בכמות

סבירה ובאחד קבע".

י. כהן:

למעשה היו שני ויכוחים יסודיים: ויכוח אחד לגבי היצואנים עד עכשיו; ויכוח שני - אם הצעה זו היא בסיס ליצואנים חדשים בעתיד. על רקע זה החנהלו דיונים אין ספור והיה נדמה לי שהגענו לשני כללים שהיו מקובלים על כולם. כלל ראשון: אלה שייצאו עד עכשיו, ינחן להם ושיון. השאלה הייתה אם לתח ושיון רק למין של פרח או למיני פרחים. בשלב מסויים הציע יושב-ראש הוועדה ללכת לקראת פשוטה: לתח ושיון למין מסויים, אבל לחפש נוסחה שגם אם יצא מין מסויים והקליינט חובע עוד מין של פרח, יש לאפשר ליצואן לייצא עוד מין של פרח. הדעה שאי אפשר לסגור הרמטית הייתה מוסכמת על כולם, ואמרנו שהדברים מוכרחים להיקבע בכללים - באישורה של ועדת הכלכלה - כדי להבטיח מהימנות, טיב הפרח ועוד. ואז, גם אם יש יצואן קטן וטוב שיכול לעמוד בכל הקריטריונים, צריך לתח לו ושיון לייצא בעתיד. אם אנחנו הולכים לשני דברים אלה, הגיע הזמן, לדעתי, לסכם את הנושא. (א) לתח ושיון לאלה שייצאו עד עכשיו, מבלי לחקור כמה יצאו ואם בכמות סבירה או לא; (ב) המועצה תקבע כללים, תוך תקופת זמן שנקבע עכשיו, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת.

היו"ר י. הורביץ:

ההצעה של אנשי משרד החקלאות אינה חואמת את הצעת חברי הוועדה. אנשי משרד החקלאות ניסו להגניב בה את הרעיונות הקודמים על ענין הכמויות הסבירות. על כמויות סבירות לא דובר, אלא דובר שמי שהיה יצואן נשאר יצואן באותם סוגים שיצא.

אינני מבין את מה שכתוב בסעיף 4: האם מחר בבוקר תקבעו ליצואן חור - אפילו באישור ועדת הכלכלה - את התנאים, את הכמויות, אולי את המדיניות ואולי את תנאי האשראי שלו? מה קורה כאן? אתם תתעורבו בשיטוח המסחר שלו? הוסכם שאלה שיצאו, ייצאו.

ע. הדר:

על יעדים ומחירים נאמר כבר בהצעה המקורית.

היו"ר י. הורביץ:

גם לזה אני לא מסכים. המועצה יכולה לקום ולהגיד שהיא לא רוצה שיצואן ימכור

לשוניצריה.

ע. הדר:

זו הפרשה שהושגה.

היו"ר י. הורביץ:

זה שדה יוצא מן הכלל להכריח אדם למכור בשוקים גרועים, במקומות שהוא לא רוצה למכור ובמחירים שהיה יכול לקבל גבוהים מהם.

ע. הדר:

על מועדים ויעדים אני מוותר, אבל השאלה היא אחרת: צרפת, למשל, עדיפה על איטליה. אם תוריד בסנט אחד לצרפת, הפסידה מדינת ישראל סנט.

י. כהן:

אפשר לדבר על כמויות ומחירים, אבל לא על יעדים.

א. בן-מאיר:

הערה לנוהל: את הנוסח הזה כתבה גב' שחורי ב-13 ביוני. חבל שלא הערתם אז שהנוסח אינו חואמת את מה שסוכם. אפשר היה לקיים בירור נוסף לקראת הישיבה ולא לערוך אותו פה.

משהו לגבי המושגים: מחיר המטרה אינו המחיר שמושג בשוק. מחיר המטרה זה המחיר בהסכם שנחתם בין הממשלה, משרד החקלאות לבין המועצה. לפעמים - המחיר לכל סוג של פרח שאותו רואים

א. בן-מאיר:

כמחיר שהמגדל צריך לקבל בעונה המדוברת. והיה והשוק נותן לו מחיר זה, נתן; ואם השוק אינו נותן, המשדר משלים עד למחיר המטרה. אגב, זה היה נכון כשלמגדל היו הוצאות הובלה ונאמר שזה לא סביר שהוא יוכל להשיג מחירים כשההוצאה הזאת נופלת עליו. משום כך המשדר הבטיח מחיר מטרה. אם נשחזר הוצאות ההובלה, ניתן להוריד את מחיר ההובלה. לכן אני אומר: מחיר המטרה אינו שייך.

לגבי המחיר שמושג בשוק אני מוכן לוותר. איש לא יוכל להבטיח שמישהו, באיזה שהוא מקום, כן יוריד מחירים או לא יוריד מחירים. בזה אינני מאמין. אני לא חושב שאפשר להגיע להסכם עם מישהו שמחחח למחיר מסויים לא ימכור.

ע. הדר: מה אתה משאיר בסמכותה של המועצה?

א. בן-מאיר: אני מוכן לוותר על ענין המחירים. לגבי יעדים לא מחקבל על דעתי שמישהו ישלח ליעד מסויים, שהוא יעד עדיף, את מאה האחוזים של תוצרתו, בעוד שהיחיד יצטרך לפצל את התוצרת בין כל השווקים. על ידי כך אתה מקפח את הציבור הגדול. מה שיקרה הוא, שהמועצה תצטרך לומר: אנחנו מפסידים חצי מליון דולר ונכה את היהודי בשוק ההוא. לזה אתם דוחפים.

היו"ר י. הרביץ: הוא לא רוצה קואופרטיב אתך.

א. בן-מאיר: אם הוא רוצה להופיע דווקא בשוויצריה, אני אוריד שנה אחת את המחירים בשוויצריה. האם לזה אתם מוותרים? יש הבדל בין חחרות ביצוא לבין חחרות ביבוא.

היו"ר י. הרביץ: בסעיף 3(2) אני מציע לכתוב: "יראו אדם כבעל זכות מוקנית כאמור אם עסק ביצואו של צמח הנוי הפלונני כדין עד ליום קבלת החוק".

בסעיף 4 אני מציע לכתוב: "אדם שורשה על ידי המועצה להיות יצואן מורשה כאמור לעיל, ייצא את צמחי הנוי לגביהם הורשה באמור". כלומר, לא בחנאים, לא בכמויות, לא במחירים ולא ליעדים - שכל כוונתם להקשות ולהגביל את היצואנים הפרטיים. את הסיפה של הסעיף - שהיו כללים באישור הוועדה - יש להשאיר.

מ. דינאי: אם אני קורא את סעיף 4 בכפוף לסיומת "בכללים שאושרו על ידי ועדת הכלכלה של הכנסת", אני חושב שהוא לא יפעל. כאשר מדובר ביצוא שוטף, בחנאים משתנים, בכמויות, מחירים ומועדים שמשתנים, אי אפשר לקבל מדי פעם בפעם אישור ועדת הכלכלה של הכנסת.

י. כהן: הכללים יהיו חד-פעמיים.

מ. דינאי: הם לא יכולים להיות חד-פעמיים, כי הכל משתנה.

היו"ר י. הרביץ: נניח שהצעת החוק אומרת שאתה קובע שבשוויצריה צריך למכור בדולר, ובא יהודי וימכור בסנט אחד פחות או בטנט אחד יותר. האם תפסול אותו? האם תגיד שאתה מחייב אותו למכור חלק מן הסחורה שלו בצרפת?

מ. דינאי: כל כלל שמוצא על ידי רשות מסויימת, שזה למעשה חקיקה משנה, נחון בסבירותו לביקורת בג"צ, ואם יש שם אבסורד, בג"צ יפסוק.

היו"ר י. הרביץ: אם תבוא ותגיד ליצואן: שהוא צריך למכור בצרפת גם כן, והוא אומר שהוא רוצה למכור רק בשוויצריה, כי הוא מקבל שם מחיר טוב, האם אתה רוצה לחייב אותו שימכור באזור מסויים במחיר מסויים?

מ. דינאי:

אני מציע לא לסרב, לא ליצור כיוון שאי אפשר יהיה להוציא בכלל ושינונות, כי יהיה פה מצב של בומבונג: כל עוד ועדת הכלכלה לא חאשר, לא יוכלו להוציא רשימות ויפגעו מכך גם היוצאים הפרטיים וגם כלל ציבור המגדלים. אולי במקום באישור ועדת הכנסת, יהיה כחוב - בידיעה ועדת הכלכלה של הכנסת, מה גם שיש תמיד אפשרות של בג"צ. אגב, בחוק מועצת הפירות - החוק עליו נסמכים בהצעת חוק זאת - הכללים הם בידיעה ועדת הכלכלה של הכנסת. כאן יש התמה. היום ישנה ועדה זו, מחר יכולה להיות אחרת וזכויות המגדלים יכולות להיפגע.

לענין היעדים, המחירים וכיוצא בזה: הרי בענין זה לא חופיע המועצה כגורם עם אינטרסים משלו, אלא כמעין רשות מוסמכת מיוחדת שכפופה לחוק, לכללים, לבג"צ, לוועדת הכלכלה, לשרים. היא צריכה לדאוג באופן טבעי לטובת ציבור המגדלים, המייצאים. היא לא יכולה לעמוד בחחרות פרועה עם גורמים פרטיים. לכן הכוחי וחיוני לשמר את הסמכות המבוקרת הזאת של קביעת תנאים, כמויות, יעדים, מחירים. אם נשמיט אחד מן הדברים האלה, אולי עדיף בלי חוק, בלא חוזים.

עוד דבר: האפשרות שאדם ייצא חלק על ידי המועצה וחלק על ידי גורם פרטי מזמינה מצב מסויים, לא מוצדק ולא נעים, שנחקלתי בו: מצד אחד הוא יכול לדרוש מן המועצה לייצא עבורו חלק; מצד שני הוא עושה גם שבת לעצמו ומייצא על ידי גורם פרטי, ואז פתוחה בפניו האפשרות לייצא את הסחורה הטובה יותר על ידי היצואן הפרטי, ואחיסחורה הלא טובה הוא יחייב את המועצה לייצא. אני מציע לחשוב על הצורך למנוע אפשרות כזאת. צריך להכניס אפשרות שהמועצה תהיה רשאית להימנע מלייצא עבור המגדל מוצאים מסויימים כאלה.

לשאלה של תחולת המגבלה מיום פירסום החוק: אני סבור שצריך להיות - מיום פירסום הצעת החוק. דהיינו, החאריך המוקדם בין השניים. הלא מדובר על זכויות מוקנות בעבר, ואיזה זכויות מוקנות יש לאדם שמתחיל לעסוק בכך אחרי שהתפרסמה הצעת החוק? - הוא פשוט מנסה לעלות על עגלה מסויימת אחרי שראה שיש הצעת חוק.

אשר להצעה להשמיט את המלים "ובאורח קבע": השמטה זו עלולה להזמין אפשרות אבסורדית, שמישהו שיצא בצורה מקרית - ובאופן חד-פעמי ייחשב כבעל זכות מוקנית.

לסיום: אסור לשכוח שרשימות היצוא אינם ניתנים רק לפי חוק זה, הם ניתנים גם לפי חוקים אחרים, ויש הלא רשות מוסמכת. חמילי ישנם מגבלות ותנאים שהמועצה מכחיבה ביצוא, ולא בכדי יש כל הזמן ערכת חתיקתית להגבלת רשימות היצוא. מחיקת המגבלות היא בניגוד למגמה לשמור על מספר רשימות היצוא.

מ. דרובלס:

צד לי שישנם גופים וגורמים מסויימים שמנסים להשתמש בוועדת הכלכלה כחוחמת גומי לדברים שנוח להם יותר לעשות אותם. האם אנחנו רוצים לתת לגיטימציה למונופולים מסויימים, או שאנחנו רוצים להביא חוקים? מכאן שההערה שאולי מוטב שלא יגישו את החוק איננה במקומה.

בפגישה המוקדמת שהיתה לנו נתקבלה ההצעה שלנו שאמרה: מי שיצא עד קבלת החוק יהיה יצואן. היום מנסים להכניס דרך הדלת האחורית הצעה אחרת. אם משרד החקלאות היה סבור שאי אפשר לקבל את הצעתנו, היה צריך להודיע לנו על כך ולהשאיר את הענין לדיונים נוספים.

באופן עקרוני, כחבר ועדת הכלכלה, אני מוכן לכל תחרות על תוצרת בתוך הארץ. אני חושב שזה בריא וטוב שהאזרח ישלם את המחיר הנמוך ביותר עבור התוצרת. אבל בחוץ-לארץ לא צריכה להיות בינינו התחרות. אני לא מעוניין לספק לגרמניה פרח זול.

לאגרוסקו: אני מוכן לקבל שיצואן יהיה מוגבל ביצוא סוג הפרח שיצא עד עכשיו. אבל אם הוא מקבל מקונה הזמנה גדולה וכדי להשלים אותה הוא בא רמב"ק מחברה גדולה שתספק ללקוח שלו עוד שני סוגים - כי הלקוח אינו רוצה לפצל ולהזמין אצל שלושה גורמים

מ. דרובלס:

סוגי פרחים - צריך לאפשר לו לעשות את זה.

לסיכום: אני עומד על ההצעות שהוגשו קודם, שכל מי שהיה יצואן עד קבלת החוק ימשיך להיות יצואן, בתוספת שתי הסתייגויות.

י. מודעי:

אני משתחף בדיון זה בצער רב, כי אני מרגיש פה כבורר בלי סמכות. אתם מנסים "לסדר" אחד את השני ואם לא חודו בעובדות לא יועיל לכם שום דבר. המועצה היא כן גורם אינטרסנטי, כי יושב בה הרוב והיא תעשה את אינטרס הרוב, ולכן דרוש חוק מגן. מדובר ביצוא הישראלי ואסור לישראלים להתחיל להשחולל בחוץ-לארץ.

אם אני מנסה לנסח את החוק הזה, אני חושב שאחרי שכתבו את סעיף 3(2) ואח סעיף 4 לא שווה כלום כל מה שנכתב בסעיף 1. אם אפשר להגביל בכמות מותרת, באורח קבע, במחירים ובמועדים ויעדים - גמרת. אתה יכול להיות קונה גדול, אבל המועצה חסומה אחר.

אני רוצה להציע דרך: תפתחו את הענין לתחרות - וצריך לדעת שחיה אז תחרות בין המועצה ליצואנים הפרטיים - אבל אז לא תהיה המועצה חייבת בשום סיוע. לא שמעתי עדיין חנאי-כזה, שהיצואן יכול לקנות ממנה עוד פרוח נוי. על חוכמה כזאת לא שמעתי. זה קיים אולי רק במדינות קומוניסטיות. הדרך לפתור סוגיה זו היא: לעשות את היצואן יצואן מוסמך לכל הגידולים.

פ. גרופר:

את זה הם לא רוצים לתת.

י. מודעי:

אם אתה מסוגל לעשות זאת, תתבע את זה.

אני מציע להשאיר את סעיף 1 כמות שהוא;

את סעיף 2 כמות שהוא.

את סעיף 3(1) יש להשאיר כמות שהוא, למעט המלים "של אוחו צמח נוי" שאוחז יש למחוק.

לעומת זאת לגבי סעיף 3(2) אני חושב שהטיעון של אנשי המועצה הוא נכון שמדברים מיום פירסום הצעת החוק. כי אם רוצים לעודד תחרות חופשית, צריך לתת רישיון יצוא לכל מי שנכנס בתאריך כלשהו ועמד בתנאים.

י. כהן:

זה לגבי החדשים.

י. מודעי:

למה אתה רוצה לבלום את החדשים? אם הכוונה ניתה. לפחות בתחרות פרוצה, אני מבין את הטענה של אלה שאומרים - עד יום קבלת החוק. אבל אם הכוונה היא לא לפגוע בעלי זכויות קיימות, בצדק אומרת המועצה - עד יום פירסום הצעת החוק. כי עד יום הצעת החוק, הווה אומר - שמירה על הזכויות העתיקות, משום ש"פאסט-טרד" היה לנו במשך שנים וצריך להגן עליו.

הבעיה הקשה ביותר בעיני היא איך להגדיר את המגבלות על היצואן באופן שלא יפגע באינטרס הממשלתי. לפי דעתי צריך לקבוע בענין זה גוף - לא המועצה כולה - שיקבע כלל אחד: לתת זכות לייצא באופן שלא יפגע באינטרסים החקלאיים של יצוא הפרחים.

היו"ר י. הרביץ:

זה שדה נרחב לכוונות מרושעות.

י. מודעי:

כדי לקבוע מה פוגע ומה אינו פוגע, יש להקים ועדה שבה לא יהיו אינטרסנטים ציבוריים אלא בעלי מקצוע והיא תקבע בכל מקרה מה פוגע ומה לא פוגע. הוועדה הזאת גם צריכה להיות מהירה, ואני מבין יצאת הערה שנשמעה פה לגבי הבאת הכללים לאישור ועדת הכלכלה של הכנסת. הדברים משחנים, האם אפשר להביא אותם כל שבוע לאישור הוועדה?

י. מודעי:

לכן דעתי היא ששום ניסוח לא תהיה בו הגנה מלאה על האינטרס של המדינה מבלי לפגוע באינטרס של היצואן הפרטי, או להיפך - הגנה מלאה על האינטרס של היצואן מבלי לפגוע באינטרס המדינה. הדוך היא לקבוע גוף שיערוך הדיקה באופן שוטף, ואני חושב שאחרי שגוף זה יפעל עונה או שניים, לא יפנו אליו בכלל, כי הדברים יהיו ברורים.

הערה אחרונה. נודע לי היום באקראי שיש מחיר מטרה שהוא מסובסד. דהיינו, אם לא משיגים את מחיר המטרה, הממשלה משלימה.

פ. גרופר: לא הממשלה, אלא קרנות של הענף.

מ. דרובלס: חלק זאת סובסדיה של הממשלה.

י. מודעי: הממשלה מכניסה את החלק הארי לקרנות האלה.

אם יש מועצה ציבורית והיא מנוסתת את מחירי המכירה, אני מבין שהממשלה מסבסדת. אבל אם יתחילו להיות יצואנים פרטיים יכול לקרות - ואני אומר דברים, שאני מקווה שאין להם יסוד במציאות - שמחיר מטרה הוא 20 לירות, היצואן משווק ב-15 לירות ואז הוא מקבל באופן רשמי עוד 5 לירות ונוסף לכך הוא מקבל גם מחוץ-לארץ 10 לירות. כלומר, הוא מרוויח לא רק את ה-10 לירות מחוץ-לארץ, אלא 15 לירות, כי הוא מקבל סבסוד. אני מקווה שהענין של מחיר המטרה פועל טוב כשיש מועצות ציבוריות, אבל כגוף מחוקק אנחנו צריכים לדעת מה אנחנו פותחים כאן.

הצעתי היא לא לקבל את החיקון הזה של החוק, אלא לבקש נוסח חדש, שבו לא יהיו כללים, פרט לכללי גג. דהיינו, להבטיח את האינטרס של היצואן הפרטי, להבטיח את האינטרס הכללי של המדינה בענף הזה. במקרה של ויכוח, יצטרכו לחשוב טוב טוב מי הם האנשים האובייקטיביים, המתמצאים טוב בעסק, שיוכלו להכריע.

ושבו: השיטה לאלץ מישהו למכור ליצואן סוגי פרחים כדי שיוכל למכור סט שלם אין לה אחיזה.

פ. גרופר: נכון ששיטה זו אינה נראית לנו כל כך, אבל זאת היחה פשוטה. טענו מה שאתה טוען, אבל הם עמדו על כך ולא היו מוכנים לוותר. זאת היחה הפשוטה שמצאנו. אני בהחלט מקבל את ההערה של חבר-הכנסת מודעי, שצריך לתת רשיון לכל סוגי הפרחים, ואז לא יצטרכו לפנות לאגרוסקו שיעשו טובה.

לבני היעדים: אם יצואן מייצא לאיטליה ויגידו לו לייצא לצרפת, ואין לו קשרים בצרפת, זה לא יוכל ללכת, על ידי זה סוגרים אותו. אם נוחנים לו מחיר, האם אתם חושבים שיהיה חקלאי שייצא דרך מישהו שיחן לו פחות מן המחיר הזה? הרי זו המטרה: אנחנו רוצים שהחקלאים יבדקו את עצמם ויראו איפה הם יכולים לקבל מחיר יותר גבוה ולכן אנחנו חושבים שצריך להוריד את המגבלה הזאת בכלל.

ש. דר-זיו: לדברי חבר-הכנסת מודעי: נדמה לי שהרעיון שלו צריך להיבדק, אבל אני חושב שמבחינה משפטית הוא מעלה כאן נושא חדש, ולמעשה מה שצריכה הממשלה לעשות - לקחת את החוק הזה בחזרה.

אשד להצעות שהגשנו: כשיהלומה סיימה את הדיון עם חברי הוועדה היא באה אלי וביקשה ממני שאעלה את הנקודות על הכתב. יכול להיות שעשיתי משהו שאינו חואם את הרעיונות שלכם.

צריך לזכור שלהצעה יש שני חלקים: חלק אחד אומר שאפשר לתת רשיון יצוא לכל אחד בלי קשר לפאסט-טויד". אחר כך אומרים שכל מי שזכאי ל"פאסט-טויד" זכאי גם לקבל רשיון לפי החלק הראשון, אבל הוא זכאי לקבל בזכות מה שעשה בעבר.

ש. דר-זיו:

סעיף 1 ברור.

סעיף 2: זו למעשה הרשאה כללית. בסעיף זה יש דרישה למחוק את המלים "לפי שיקול דעתו" ואני חושב שהדבר הזה נידון. או הסיפה "כולל הרחבת ההיתר ליצוא פרחים נוספים ליצואן לפי סעיף 3 להלן" הכנסנו, כי זה סוכס, אם כי אני חושב שאין צורך בסיפה הזאת, כי אין ספק בכך וזה ברור ממילא.

נשאר את הסיפה.

היו"ר י. הורביץ:

בסעיף קטן (2) הנוסח הוא לפי הסיכום שהיה, אבל זה קצת נוגד את הקו הכללי של חוק מוצת

ש. דר-זיו:

הפירוט.

פה אנחנו דורשים אישור.

היו"ר י. הורביץ:

ש. דר-זיו: אשר לסעיף 3 - נושא ה"פאסט-טו"ד": סעיף קטן (1) - בסדר. בסעיף קטן (2) יש טענות קשות נגד המבחנים של כמות סבירה ובאורח קבע.

י. כהן: בסעיף קטן (1), האם אחה עומד על העקרון של "להיות יצואן של אותו צמח נוי"?

כן.

ש. דר-זיו:

למעשה בסעיף 2(1) מחאפשרת הרחבת הענין של צמח נוי פלוני לפרחים נוספים. אם יצואן יבקש הרחבה על כל הצמחים, אפשר לתת לו. זו לא חובה, אבל אפשר לתת.

אבל אפשר גם לא לתת.

מ. דרובלס:

ש. דר-זיו: נכון. ייקבעו כללים, ואם הוא נכנס לתחום הכללים אינני רואה איך אפשר לא לתת לו. אם לא ייכנס לתחום הכללים, לא צריך לתת לו.

מ. דרובלס: על"כמות סבירה ובאורח קבע" אין קריטריונים, אלה באו כדי להגן על מי שאחם רוצים להגן. יש 15 איש שבהם אחם רוצים, ואם יש מאה אחרים, בהם אינכם רוצים. אין אחם עושים את ההבחנה בין ה-15 לבין המאה? - על ידי מבחנים של כמות סבירה ובאורח קבע. אני מציע אפוא לא להשאיר את סעיף 3(2) כפי שהוא כחוב, אלא לכתוב: "בכמות סבירה ובאורח קבע לפי כללים שייקבעו באישור ועדת הכלכלה".

ש. דר-זיו: מה יהיה אם הכחוב את זה בחוק ואחר כך חגיע למסקנה שאחה רוצה להרחיב?

האם מדובר במאות?

י. כהן:

ש. דר-זיו: אינני יודע. ליהלומה יש נשימה של אלה שעסקו בזה, אבל אולי יש עוד שיצאו.

בלי רשיון הם לא יצאו.

י. כהן:

לאלה שיצאו יהיה רשיון יצוא.

היו"ר י. הורביץ:

ש. דר-זיו: אחם עלולים להשיג מטרה הפוכה. אם לא יהיה כחוב "בכמות סבירה ובאורח קבע" יכול לבוא אלי מישור ולומר שעסק ביצוא. אני יכול לטעון שלא עסק ביצוא ואין לי קריטריונים. אותו אדם יילך לבג"צ, ואינני יודע מה בג"צ יגיה. מדוע שלא נלך לקריטריונים שיקבעו?

אם כתוב "עסק ביצואו... כדין", סימן
שהיה לו ושיון.

י. כהן:

מה יקרה אם תשמיט את סעיף 4 ותסתמך על
סעיף 2?

ע. הדר:

בסעיף 2 מדובר על מתן ושיון להיות יצואן;
בסעיף 4 מדובר על מתן ושיון לנהל עסק.

ש. דר-זיו:

את סעיף 4 נמחק.

היו"ר י. הורביץ:

בלי סעיף 4 תהיה חחרות פרועה בחוץ-לארץ.

ש. דר-זיו:

חוציאו כללים.

היו"ר י. הורביץ:

בשביל להוציא כללים צריך את סעיף 4.

ש. דר-זיו:

צריכה להיות הבחנה: אדם זכאי לרשיון,
אבל אחר כך הוא מנהל עסק והוא צריך לנהל אותו בסדר. אני מציע להשאיר
את סעיף 4.

מ. דרובלס:

סעיף 4 צריך להישאר. אולי צריך למחוק את
המלה "במחירים".

ש. דר-זיו:

בחוק מועצת הפירות יש סעיף בדיוק כמו סעיף
4, שהכנסת אישרה אותו. הוא פועל יפה ואף

ש. דר-זיו:

אחד לא התלונן עליו בוועדת הכלכלה.

הדבר שמטריד אותי בהצעת החוק הזאת הוא קודם

א. לבני:

כל ה"פאסט-טורד", ואמותי את זה גם בקשר
למועצות שיווק אחרות. מדינה שמתימרת לקלוט עולים לא יכולה לסגור
ענף כלשהו בפני אנשים חדשים. יבוא אדם מניו-ג'רסי ויאמר שבחוץ-לארץ
עסק ביצוא פרחים, אבל פה בארץ לא יהיה לו סיכוי. דבר נוסף: אנחנו
רגילים שבגופים גדולים נוצר מצב שמחילה להיות שביעות דצון, מתחילה
להיות איזו שהיא החאבנוה ולא מחפשים יותר, ואילו אדם שהוא אינטרסנט
ישיר ויוצא לחוץ-לארץ - כך אני מאמין - יחרוש היטב את הקרקע.

אם לא תהיה הסכמה להוצאת העניין של

ה"פאסט-טורד", צריך להיות סעיף, שישנו במועצות אחרות, שאדם יורשה
להיות יצואן על ידי הוועד הפועל של המועצה אם הוכיח שהוא מסוגל לייצא.

לסעיף 4: נראה לי שיש להכניס "חנאים", כי

אם יש מישהו שאיננו מומחה ברזי היצוא וימכור בקונסיגנציה, צריך שיהיה
מי שיגיד לו לא לעשות את זה. "כמיוח" - זה מגוחך. "מחירים" - צריך
לקבוע בכללים משהו שגומר על דמת המחירים. "מועדים ויעדים" זה די
מגוחך. אם יש שמירה על חנאים, על מחירים, סימן שיש רשות מוסמכת,
זאת היא לא חותמת על ושיון יצוא, אי אשר לייצא.

צריך להביא לנו כללים לא בצורה שהובאה

כאן, אלא כללים שאפשר לחיות איחם.

הבעיה היא פשוטה: יש לנו סדר גודל של ענף
שיכול להתפתח, ויש שווקים שמורכבים

ע. הדר:

מאפשרות שיווק אחרות במחיר, בכמויות. שוויצריה, למשל, זה שוק יקר
שכוש הקיבולת שלו מצויין, אבל במידה שתהיה התחרות פרועה ויהיה חופש,
השוק היקר הזה לא יהיה יותר יקר כשיסתערו עליו היצואנים. באותו זמן
גם אי אפשר יהיה לייצא לאיטליה, ואז ישיגו שני דברים: צמצום הענף
ותמורה יותר קטנה. ראיתי מה קרה במוצרי פירות כשמחירים אחד בשני
בחוץ-לארץ. הבעיה היא מה ההיקף שאתה רוצה לגדל ואיך אתה מונע הסתערות
על השוק. אני בעד כושר חחרות ודרבון בארץ, אבל לא חחרות פרועה בחוץ-
לארץ. פעם הייתה הטיטמה מנועת המושבים: שיווק בחנוכה. היום אומרים:
שוק איפה שאתה רוצה, כי הגיעו למסקנה שיש לאפשר חחרות של מוסדות שיווק

ע. הדר:

בארץ ואין למנוע מראש לעבור ממשווק למשווק. זה נכון גם לגבי יצוא. מה קורה בפרי הדר? - יש "חנוכה", יש "פרדס-סינדיקט" יש "יכין", כולם קבלני יצוא שחפידם להביא את הפרי לאוניה, אבל מן האוניה והלאה כולם יז אחת. אני רוצה שאם ביקל יותר יעיל מאחר, שתהיה לי זכות לעבור למי שאני רוצה, ונקבע בכללים שמוחר כל חצי שנה, בהתועה מראש, לעבור מיצרון ליצרון. אבל מן הנמל - יד אחת. אני מקבל שאנחנו נחונים במציאות מסוימת, ואני משלים עם זה, אין לי ברירה, אבל בכל זאת אני רוצה למנוע חרות פרועה. לו יכולנו לעשות כמו מועצה פרי הדר, שמקבלת את הפרי בלוד ומוכנה לעשות "פול", זה טוב. אם זה איננו, אין לי ברירה אלא לומר שאם כולנו נרוץ לשוויצריה, תשקיע המועצה כמה שהיא רוצה ותמוטט את היצואנים האחרים. אלטרנטיבה אחרת, שהיא לא טובה, זו חלוקת השווקים. אומרים: כל אחד חייב לייצא אחוז מסויים לשוויצריה, אחוז מסויים לאיטליה. לא ייחכן שאחד יילך לשמנת והשאר יסתפקו בפירוים. אי אפשר לתת חופש שיחחרו על השוק הטוב ביותר. זה לא מבחן ליעילות.

היו"ר י. הורביץ: נניח שהמועצה יצואן.

ע. הדר: לו הייתי המועצה, הייתי מעז לעשות חרגיל הרבה יותר גדול: המועצה היא שמרכזת את הסחורה, כאשר היא משתמשת בביקל כיצואן ובאגרוסקו כיצואן. המועצה היא המרכזת והיא משתמשת בכלי שירות - כך היא צריכה לעבוד.

היו"ר י. הורביץ: מה המוטיבציה?

ע. הדר: לשווק הרבה פרחים במכסימום מחיר.

היו"ר י. הורביץ: נניח ששולחים לשוויצריה פרחים ואתה משוכנע שביקל מסוגל למכור בשוויצריה במחיר יותר טוב מאגרוסקו והוא אומר שהוא מסוגל למכור במחיר יותר טוב. האם תוציא את אגרוסקו?

ע. הדר: הייתי עושה את זה.

היו"ר י. הורביץ: מה ההצעה שלך?

ע. הדר: בסעיף 3(2) הייתי מוחק את המלים "בכמות סבירה" ומסתפק במלים "באורה קבע".

לפי דעתי הגיוני שנמחק את סעיף 4. סעיף (1)2 עונה על זה.

מ. דינאי: בלי סעיף 4 סעיף (1)2 אינו שווה כלום.

י. כהן: על סעיף 1 אין ויכוח ועל סעיף 2 אין ויכוח.

בסעיף 3 אני מציע ללכת לפשרה לפי הרעיון של חבר-הכנסת גרופר: אם אדם עמד בקריטריונים לגבי פרוח אחד וירצה לייצא עוד סוגים כדי להשלים, תספק לו המועצה את הפרחים.

בסעיף קטן (2) של סעיף 3 צריך להסתפק במשפט עד המלה "כדין".

לגבי סעיף 4 אני מבין מהערות היועצים המשפטיים שהוא צריך להישאר, כי אם יחנו ושיוון צריך לבקר מה שקורה אחר כך. לכן נראה לי שאפשר להשאיר את סעיף 4, אבל למחוק את המלים "כמויות" ו"מחירים". אם יש סכנה שהמועצה לא תקבע כללים, כאמור בסעיף זה, אני מציע הגבלה של שלושה חודשים שעד אז חצטרן המועצה לקבוע את הכללים.

היו"ר י. הורביץ: אם אתה משאיר את סעיף 4 תוסיף שהוא מתייחס לחדשים.

סעיף 4 מחייב לא רק לחדשים, אלא לכולם.
לחח ושיון אפשר על פי סעיף 2(2).

א. בן-מאיר:

ש. דר-זיו:

זאח לא חובה.

היו"ר י. הורביץ:

הרשיון נבחן לפי סעיף 2, אבל אם לא יהיה
סעיף 4 אי אפשר יהיה לפקח. אדם שקיבל
רשיון לפי סעיף 2 צריך לנצל אותו אחר כך לפי הכללים שיקבעו בהחלט

ש. דר-זיו:

לסעיף 4.

אני מציע להוציא את סעיף 4.

היו"ר י. הורביץ:

אם תוציא את הסעיף, זה יהיה אסון.

ש. דר-זיו:

אם סעיף 4 כולל את כולם אפשר להוציא
אותו, כי גם סעיף 2(1) כולל את כולם.

ע. דר:

ה"פאסט-טרד" אינו נכלל בסעיף 2(1), הוא
נכלל בסעיף 4.

ש. דר-זיו:

י. בי-לב:
כמה הערות שכדאי שתדעו אותם כשאתם דנים
בהצעת החוק: כבר כיום יש ידיעות, והרגשנו
בזה באירופה, בעיקר בשני שווקים, באיטליה ובאוסטריה שמוכרים - לא
ביקל, אלא חבזה הלוי - במחירים נמוכים ממה שאנחנו מוכרים.

למה נותנים להם פרחים?

י. כהן:

י. בי-לב:
אני רוצה להעיר את השומח לבכם לעוד
נקודה שחיה קרדינאליה בעחיד הקרוב לגבי
התפתחות היצוא שלנו והמגמות שהולכות בשוק המשותף שהן רלבנטיות לשאלה
מי מייצג את יצרני הפרחים בארץ בשוק המשותף. השוק המשותף הולך לקבוע
מדיניות יבוא מארצות שליטיות, ולמעשה רוב היצוא שלנו הולך לשוק
האירופי. ומה שמעניין הוא שמדברים על ארצות שליטיות ומדברים על ישראל
בנפרד מהארצות השליטיות, וזה בזכות העובדה שאנחנו מופיעים כגורם אחד
שניתן לדבר אתו, לאחדיין אתו, שניתן אפילו לדבר אתו על חכנון. עם
ישראל אפשר לדבר; עם ברזיל אי אפשר לדבר, כי יש שם ערב רב של
יצואנים. זה נותן לנו מעמד שמחתח לשולחן הוא מועדף ויש לו חשיבות
בחנאים שאנחנו עשויים להשיג בשוק המשותף, שבו ילכו החנאים ויחמירו.
צריך גם, עד כמה שאפשר מהר יותר, להגיע להסדר השיווק מן הארץ, על
מנת למנוע את מה שקורה בשבועות האחרונים, שמסתובבת משלחת של מגדלים
ישראלים - שאינני יודע מי הם - בשוויץ, בגרמניה, עכשיו הם
בסקנדינביה, ומציעים למגדלים דברים יותר טובים משנותנת אגרוקסקו -
יותר זול ויותר סוגים.

מ. דינאי:
להצעה למחוק את סעיף 4: אם נמחק את סעיף
4, נמחק למעשה, מבחינה משפטית, את ההצעה
כולה, כי סעיף 2 מדבר על רשות חד-פעמית ליצוא קבע, ואילו סעיף 4
מדבר על יצוא שוטף אופרטיבי. בלי פיקוח, אין לה משמעות.

היו"ר י. הורביץ:

אני רוצה להציע הצעה מסכמת:

סעיף 1 מחקבל.

סעיף 2 (1) מחקבל, אך המלים "לפי שיקול

דעתו" נמחקות.

סעיף 2(2) מחקבל.

בסעיף 3(1) אני מציע להוסיף; שלגבי שאר
המינים המועצה חספק.

י. כהן:

א. בן-מאיר:
אחה חובע פה דבר שלא יעמוד במבחן המציאות, כי מדובר בפרחים מסוגים שונים, באיכויות שונות ותמיד יהיה ויכוח על מה שיספקו, על המחיר. אני מקבל את מה שאמר חבר-הכנסת מודעי שזה לא נכון להטיל על המועצה לספק. אם בכל זאת יעשו זאת, זה יפתח פתח לתלונות ולבירורים.

מ. דרובלס: אז למה אחה מגביל את היצואן?

א. בן-מאיר: ניחן למועצה וליצואנים להסדר ביניהם. מדוע צריך להכניס זאת בחוק?

היו"ר י. הורביץ: בסעיף 3(2) נחקק את "בכמות סבירה ובאורח קבע". במקום "לפני חאריך פרסום הצעת החוק ברשומות" נכתוב: "עד יום פירסום החוק ברשומות".

ע. הדר: אני רוצה שיהיה כתוב "באורח קבע".

היו"ר י. הורביץ: אולי נכתוב שמי שלא יצא בשלוש השנים האחרונות לא יראו אותו כבעל זכות מוקנית.

מ. דרובלס: אני מציע שייכתב: מי שלא ייצא במשך חמש שנים עד ליום פירסום החוק.

ע. הדר: נכתוב: "אם עסק ביצואו של צמח הנוי הפלוני בדין, בכמות כלשהי, חוץ חמש השנים האחרונות".

הוחלט: לקבל את הצעת חבר-הכנסת ע. הדר.

היו"ר י. הורביץ: אה סעיף 4 אני מציע למחוק.

מ. דינאי: אפשר לצמצם את סעיף 4, לשים נקודה אחרי המלה "חנאים", אבל לא למחוק אותו.

א. בן-מאיר: "אדם שניחן לו רשיון, יפעל על פי הכללים שייקבעו על ידי המועצה, באישור ועדת הכלכלה".

היו"ר י. הורביץ: אני מסכים.

י. כהן: כדאי להשאיר את נוסח סעיף 4 כמו שהוא, אבל למחוק ממנו את הפיסקה "בחנאים, בכמויות, במחירים, במועדים וליעדים".

הוחלט: לקבל את הצעת חבר-הכנסת י. כהן.

מ. דינאי: צריך להוסיף, שכל עוד לא נקבעו חנאים חדשים, יחולו הקודמים.

הוחלט: לאשר את הצעת החוק בכפוף לחיקונים הבאים:

בסעיף 2(1) ימחקו המלים "לפי שיקול דעתו"
בסעיף 3(2) במקום "בכמות סבירה ובאורח קבע לפני חאריך פרסום הצעת החוק ברשומות" יבוא "בכמות כלשהי חוץ חמש השנים האחרונות עד חאריך פירסום החוק ברשומות"

בסעיף 4 יימחק "בכמויות, במחירים, במועדים וליעדים".

ש. דו-זיו: הנוסח לא יהיה בדיוק כך, אלא הצעת החוק חנוסה בהחאם לכך.

הישיבה ננעלה בשעה 11.05